

Kändistätt på hemliga klubben

De är några av den här subkulturens äldsta anhängare. Det är en fristad, där de kan umgås under mer otvungna former, både med varandra och över generationsgränserna. De slipper bligande och autografskrivande. Och att folk alltid ska ha hjälp med sånt de själva borde kunna fixa.

Stureplansbratsen kommer inte ens in på ett sånt här ställe, oavsett vad deras farsor tjänar. Och silikonstinna dokusåpa-lookalikes stoppas vänligt men bestämt oavsett kupstorlek, redan vid ingången. Det här stället vill åstadkomma en skön, tillåtande och kreativ atmosfär för sina medlemmar. Där de under diskreta former kan få koppla av, diskutera allt från existentiella grundfrågor med en öl i handen eller bara dra en rövarhistoria hämtad från sina brokiga levnadsöden. Och inte ens de mest avantgardistiska konstnärer eller musiker är välkomna. Här är urvalet strikt och varje medlems CV provas noga. Dessutom har de alla något i sin bakgrund som är gemensamt.

*

De två vännerna anländer i taxi vid niotiden på kvällen. Mannen går runt bilen och öppnar dörren för att kvinnan lättare ska ta sig ur. Vakten som står uppställd framför den stadiga entrédörren, känner genast igen dem och öppnar servilt dörren in mot klubblokalen. En snirklig metalltrappa för dem ner till källarplanet. Längs vänstra sidan löper en svagt upplyst bardisk och vid den högra finns bekväma soffor och mindre småbord, på vilka det står tända värmeljus. Väggarna är rödteglade och har djupa nischer, i vilka det brinner levande ljus i hållare av järn. Tony, som äger klubben, vinkar till dem från sin plats bakom bardisken. Det är halvfullt redan och paret stannar upp här och var, byter några ord, kramar någon och fortsätter inåt lokalen. I ett inre ovalt rum ljuder musik, men den är inte störande. Bandet spelar "gladjazz" i lite storbandsstuk och brassektionen tutar friskt fram sina synkoper. Sångaren i bandet är lite fetlagd med ett yvigt slingat hårburr, men har en rejäl sångpipa. Thomas sitter som vanligt längst fram med en bärs i handen och stampar takten med fötterna. Han hör illa, men är helt insnöad på sån här musik.

De sätter sig en bit ifrån scenen, vid ett tvåmannabord. Duken är rutig, vit och vinröd och oljelampan sprider ett varmt ljus längs de grotkliknande väggarna. Servitrisen med de nötbruna ögonen kommer genast fram till deras bord och tar upp beställningen.

- Nej, men hej. Det var ett tag sedan. Vad får det lov att vara? Det vanliga?

- Halloj, Bambi. Ja, det blir bra. Men kom ihåg att det ska vara väl kylt.

- Ja då. Jag tar in en kylare till flaskan. Hon svassar ut mot köket igen, väl medveten om att ett antal ögon följer hennes svängande bakdel med blicken.

Vid bordet börjar paret att småprata lite. Hon slår fram en pinne ur det hopskrynkade Camel-paketet och tänder dagens 25:e cigarett. Efter ett första girigt halsbloss silar hon ut röken genom näsan och ler mot sin vän.

- Det här är väl snart sista utposten. Vilket larv att man ska behöva stå och frysa ute på gatan för att ta sig en

cigg.

- Jaa. Jag har aldrig haft ont av rök. Typiskt att man måste bli medlem i en klubb för att få ta sig en cigg i lugn och ro. Men jag kör "General", det har aldrig riktigt funkade med cigaretter. Jag brukar bara ha sönder dom, säger han med ett skratt. Hon fnissar, fattar vad han menar.

- Du, kan du fatta att vi snart går i pension? Det var ju nyss vi fyllde trettio ju. Förresten, hur har du gjort med det där PPM-valet? Dom kastar ju såna där kuvert efter en hela tiden och jag fattar ingenting.

- Äh, det blev nåt jag kryssade i från början, men jag vet inte vad jag har riktigt. Hon ser lite uppgiven ut, slår ut med händerna och fortsätter.

- Men jag har lagt undan lite. Vi är väl inga Wallenbergare direkt, men i vår släkt brukar man lämna över vad man äger till nästa generation. Och jag är enda barnet, så jag har både bostad och pengar fixat, så jag klarar mig nog.

Bambi kommer tillbaka med en bricka, och serverar dem Alsacevin i två höga glas. Det knastrar karakteristiskt om isen i vinkylaren när hon ställer tillbaka flaskan i den. Vännerna fortsätter sitt småprat när de blivit ensamma igen.

- Ja, en del är födda in i det. Men jag har inte haft det så lätt. Mina föräldrar dog ju när jag var liten, så jag är fosterbarn. Mina fosterföräldrar var helt ok. Dom har gett mig all kärlek som jag har behövt.

- Ja, du. Det är olika. Jo, jag skulle ju berätta. Jag var hos tandläkaren i fredags. Fan vad jag hatar det stället. Att behöva gå dit och sitta spänd som en fiolsträng i en halvtimme medan dom krafsar runt så hela käften blöder. Och sen ska dom ha betalt för misshandeln. Men nu är det klart för i år i alla fall.

- Tandläkaren? Jag rev ut alltihop för snart tio år. Jag hade bitit av tänder, gnisslat om nätterna och förstört hela tuggytan. Trist, och sen började jag få problem med tandlossning. Sånt där i titan dom borrar in lät både äckligt och dyrt. Kolla!

Han tar ett vant grepp om framtänderna och bänder ut hela överkäken för att visa. Munnen sjunker ihop som ett russin och han ser plötsligt mycket äldre ut. Han knackar på lösgommen, slår den i bordet en gång och doppar den sen i vinet.

- Visste man inte att du har löständer skulle man aldrig se det.

- Nä, jag vet. Jag tänker knappt på det själv längre. Garnityret kommer på plats igen med ett smackande läte.

- Du, kolla där borta i hörnet. Det var länge sen jag såg henne. Dom säger att hon är helt väck i huvet efter allt knarkande. Hon har seglat runt i tio år snart mellan krogarna och tänt på. Tänk, förr kallade dom henne "Lady". Det är det fanimej ingen som gör nu. Hon är inget mer än en gammal spillra eller vrakgods nuförtiden. Vem är det hon har med sig?

- Ja, det är väl hon Anastasia. Det gick ett rykte förr att hon var släkt med den siste tsaren i Ryssland. Men det var nog bara snack. Hon och Lady tävlar visst om att supa ihjäl sig. Vi skiter i dom.

Istället höjer de glasen och förenar sig i en gemensam skål. Precis då slamrar det till borta vid dörren.

Sällskapet som kommer in i musikrummet slår sig ner vid det stora runda bordet i mitten. Gänget är påtagligt packade och pratar högljutt i munnen på varandra. De är lite slafsigt klädda och gör sitt bästa för att se litet coola ut. Den mörke med långa håret verkar vara ledare, eftersom han börjar styra och ställa med var alla ska sitta. Han har håll på brallorna, som dessutom är alldeles fransiga nedtill. Till vänster om honom

sitter en kille och ormar sig, flinar och verkar vara i sin egen värld. Sladdarna avslöjar att han är helt absorberad av någon låt han spelar i sin iPod. Till höger sitter en tjockis med lufsigt utseende, skäggig, rödögd och iförd en konstig mössa med fjäder i. Han halvligger i stolen, lutar sig bakåt och rapar. Tydligen är det roligt för han lägger upp ett flatskratt och kastar sig sen över menyn. På andra sidan bordet sitter en kille och tjej som knappast hunnit sätta sig innan de börjar hångla. De är rödhåriga båda två och påminner om varandra till utseendet. Hans hand smyger sig envist innanför hennes korta pälsjacka, medan hon med samma envishet drar i handen för att han ska sluta. Ledaren klappar i händerna för att få uppmärksamhet och frågar vad de vill ha att dricka. Sen busvisslar han till servitrisen, som kommer släntrande för beställningen.

I andra hörnet pågår en släktmiddag. Det är minst åtta personer som ätit middag. Man behöver inte vara Einstein för att se att de nog är släkt. Det har just blivit tid att dela upp notan. Den äldste skriver kolumner och för upp vad var och en har ätit. Ändå verkar man inte vara överens. De mindre barnen har tröttnat, drar i bordduken, kastar servetter på varandra och stjälpert ett glas Coca Cola över bordduken. Det blir först dödstyst. Sen bryter det stora grälet ut.

De båda vännerna försöker "stirra" ut sällskapet, men lyckas inte få dem att dra ned ljudvolymen.

- Gud vad störigt det blir. Alsacen är slut. Ska vi ta nåt mer eller fundera på refrängen?

- Tja, jag börjar känna mig trött i huvet. Vi kanske ska dra i alla fall.

De reser sig, går en sväng och kramar om Tony och fortsätter sen mot utgången. Några ungdomar sitter vid ett bord och spelar datorspel. Conny vrider huvudet åt deras håll, utbrister.

- Kolla grabbar. Benrangel! Ja trodde dom va döa för länge sen. Han börjar skratta åt sig själv, medan de andra pojkarna stämmer in i kören. Dom sitter som gamar runt Conny, som sitter i mitten.

- Skitungar! Utan oss hade ni inte varit nånting idag, fräser paret när de går förbi. Ute i foajén ser de Roger dra upp kjolen på en servitris och dra in henne i garderoben för ytterkläder. De hör smaskandet av kyssar och små fniss. Alexander däremot står tyst vid trappen och drar i den enarmade banditen. Han är kroniskt pank, men lever på hoppet. Som vanligt.

- Hej Alex. Har du nån tur? De hälsar genom lite puss i luften på franskt manér.

- Hej, hej. Jaså, ni är här. Nä, inte går det ihop sig direkt. Men jag orkar inte sitta en hel middag med resten av slakten. Och storpatriarken är så jävla jobbig. Så jag gjorde mig lite ärende hit. Dom måste tro att jag har världens största blåsa. Han skrattar till, ett nasalt kort skratt och fortsätter.

- Såg ni Roger? Han får visst aldrig nog. Beter sig som en jävla kanin jämt.

- Ja, usch. Vi är för gamla för att behöva se sånt där. De fortsätter upp för den snirkliga trappan och kommer ut på gatan.

Vakten vänder sig om mot dem. Han ler och pekar mot en anteckningsbok han håller i handen.

- Snälla. Jag vet att ni inte gillar sånt här. Men ett litet undantag? Ni var ju idoler för mig när jag växte upp. En liten autograf bara? Får jag? Han ser hundlikt bedjande ut och sträcker fram blocket och pennan mot dem.

- Tja, numera är det faktiskt inte så många som frågar. Det är klart jag kan skriva nåt. Ett sånt där "till dig från mig". Vad är det du heter nu igen? Fadde, Fudde, Ludde, Lolle, Bolle?

- Ja, det är nära. Molle. Han grinar upp sig ordentligt, nöjd med att de gamla proffsen nästan minns vad han

heter.

De krasar ner sina namnteckningar i blocket, tar vaken i hand och ställer sig sen invid trottoarkanten för att vänta på taxin.

- Äh, jag åker inte med. Ska ju inte så långt. Så jag drar själv, säger han.

- Okej, men ta det försiktigt. Din närsynthet har ju inte blivit bättre med åren.

- Jag vet, men jag håller avstånd. Han fnyser och ser lite förorättad ut. Men egentligen är han rätt medveten om att han inte längre färdas så säkert som förr. Hans vän ler uppmuntrande och fortsätter.

- Men du. Det här var så trevligt. Det måste vi göra om snart igen. Nu ska jag hem och hänga tvätt. Det har varit lite körigt den här veckan så findräkten ligger i smutsen. Den här gamla trasan har ju hängt med sen stenåldern. Hon töjer lite på tyget vid midjan och vänder sig sen bort och kopplar lös hunden, som troget har suttit och väntat utanför klubben.

- Så ja, så ja. Sluta hoppa nu. Matte är ju här nu. Lilla gubben, nu ska vi gå hem till oss. Fin vovve, nu går vi fot, kom nu. Hunden är stor, raggig och verkar inte vara särskilt vädresserad. Den sätter sig plötsligt med krum rygg och klämmer ur sig en stor korv. Kvinnan tittar sig hastigt omkring, kliver fram och petar ner den i rännstenen med stövelspetsen. Hon fnissar till, ler mot sin vän och de tar adjö.

De kramar om varandra, vet att det kommer att dröja innan de orkar ut på såna här äventyr igen. Åldern börjar ta ut sin rätt. De har hållit sig på toppen i över 50 år, båda två. Bär på en osannolik historia, som kittlat fantasin hos miljoner människor världen över. Jämfört med andra dagsländor som kommer och försvinner, så står de för kvalitet och kontinuitet. Även om de är medvetna om sin berömmelse har det inte stigit dem åt huvudet. Istället är de vanligare än de flesta tycks tro.

De bär båda triåer och kortbyxor. Han bär en slängkappa och har ett stort rödgult Ess på det blå bröstet. Hon bär mask och en grönaktig dräkt som påminner om de skridskoåkare har.

Starten går trögt. Han sträcker ut ena armen och benet, precis som han alltid har gjort och betvingar elementen. Men lyfter bara en bit från marken. Det alltmer glesnande håret, som han omsorgsfullt kammat för att täcka över flinten, hasar ner på ena sidan av huvudet och fladdrar yvigt av fartvinden. Ekipaget vinglar iväg längs gatan på någon meters höjd, väjer för en lyktstolpe och en lastbil och får sen äntligen lite fart i nedförsbacken mot Medborgarplatsen och lyfter till slut mellan husen. Han bor i en gavellägenhet längre ner på Söder, en trea med balkong. Balkongdörren står på vid gavel så att han med ett visst mått skicklighet men främst med lite tur kan bromsa in och i avstannande tempo parkera vid den nya tresitssoffan med schäslong.

Han sätter sig trött och orkeslös på schäslongen. Tar ut tänderna och lägger dem i ett glas som står på nattygsbordet. Sen spänner han av sig de artificiella armstöden a la hockeyskydd som bullar upp kroppen med lite muskler han inte har längre och drar av sig trikådräkten. Han blottar en insjunken bröstorg, farbroderlig kulmage, tomt arsel och spaghettiben med fötter knotiga av halgus valgus. Ögonen klipper av trötthet och han viker sig i långsamt tempo ned mot kudden.

Den vandrade vålnaden, som med åren alltmer börjat göra skäl för namnet, lutar sig mot ett elskåp i väntan på taxin. Hon är den 21:a i raden och den fjärde kvinnliga som dragit på sig den figursyddas kroppstrumpan under de 450 år som legenden hållits vid liv. Men nu är det slut. Hon provade några gånger i sin ungdom att

försöka bli med barn, men hon kände sig mest äcklad inför tanken att vara tillsammans med män på det viset. Så hon har levt ensam i Dödskallegrottan i alla år. Dragigt och jävligt, kallt om vintrarna har det varit, men Si-Huatta, en sentida ättling till Guran, har i alla fall kunnat hjälpa till att hålla sängvärmen. Det är tack vare Si-Huattas uppvärmningsmetoder hennes egen sexuella läggning blivit klarlagd och hon fått en förklaring på, varför hon tycker män mest är gnälliga och onödiga. Si-Huatta och hon pratade under en tid om att adoptera, men väntan blev så lång att de till sist tyckte att de blivit för gamla att bli föräldrar. Så nu kan serielivet snart nå sitt slut. Pensioneringen rycker allt närmare. För hennes del kan gubbarna trycka upp sin skittidning där bak. Det var länge sedan hon kände sig i smöret och bekräftad som stjärna. Upplagorna har numera dalat betänkligt år till år. Dagens ungdomar läser annat, om de nu ens är läskunniga, det ska vara blod, robotar och elände hela tiden. Seriefigurerna är rena karikatyrerna och tecknas med fyrkantiga kroppar och ansikten, som om dom är gamla sovjetiska revolutionsbönder. Förresten fanns de inte ens på ritbordet när hon som bäst delade ut knytnävsslag med döds kalleringen och förgyllde andras tillvaro med sitt goda märke.

Taxin bromsar in vid trottoarkanten och chauffören stiger ur.

- Oj, oj, vilket fint främmande jag får i min bil då. Chauffören ler med hela ansiktet och håller upp bakdörren för henne.

- Fram, jag vill sitta fram. Och sätt på stolsvärmen. Snabba på! Jag har urinvägsinfektion. Sätt på den! Och Devil får åka i bakluckan. Du får lyfta honom. Han kan inte hoppa. Sätt igång då! Han är inte farlig. Men inga hastiga rörelser.

Chauffören stelnar till lite, men slår igen bakdörren med en smäll och öppnar framdörren. Han trycker igång stolsvärmen och gör en överdrivet artig gest mot henne.

- Varsågod, madame. När han håller upp dörren stapplar hon fram och hänger sig i takets dropplista, för att få bättre stöd. Hon böjer sig ner och viker ihop sig. Hans leende försvinner och munnen formar tyst ordet "jävla skitkärring".

Hon fnysar och krånglar sig till sist in i framsätet. Lackstövlarna tar emot och det värker i knäna när hon böjer sig det där sista för att svänga in fötterna. Men till sist är hon på plats och börjar leta i pistolhölstret efter färdtjänstkvittot.

Det blir besvärligt att få in Devil i bakluckan, men efter en stund och en skråma på armen av Devils enda tand, kan chauffören smälla igen luckan. Devil försöker protestera och fästa chaufförens uppmärksamhet på att svansen kommit i kläm och hänger ut genom bakluckan. Men det blir inte mycket till ylande. Devil har halsböld och försöker hushålla med krafterna. Taxin glider ut i kvällstrafiken.

Inne på klubben har Scat Cat och hans Cat Band fått upp ångan ordentligt. Musiken till "alla snubbar vill vara katt, för en katt är alltid katt för sin hatt" hörs ända ut på gatan. Vildkatternas konung Thomas O'Malley däremot har kroknat och somnat med nosen rätt ner i bordet.

Tony går suckande fram mot Ladys bord. Det är tredje gången den här veckan hon krökar till och hon ser ut som ett ras. Han stannar till vid bordet, lyfter upp en flik av förklädet och petar lite lätt på henne. Hon rycker till och bligar upp mot honom.

- Vaereom. Fan, haru en cigg. Tony, du har ju alltid varit schysst. En sista whisky bara.

- Nä, nu får det vara bra. Du har kört dig i botten Lady, det duger inte längre. Du borde äta nåt. Inte bara

dricka och Gud vet allt du stoppar i dig.

- Äta...vadå? Spaghetti med såna där runda...vafan heter dom...frigoliter? Fan, det är ju ett helt liv sen. Hon hostar till, sväljer och blir tyst. Ögonen blir blanka för en sekund. Anastasia kvicknar till något och rättar till den gamla malätna festblåsan. Det rinner om näsan efter allt snortande hon hållit på med i decennier och hon väser.

- Ja, men skicka Askungen för fan. Den skitungen kan väl fixa cigg. Tony bara ruskar på huvudet och tar ett grepp om nacken på båda två. Han leder dom mot utgången medan han kommenderar personalen.

- Bambi! Fixa betalningen borta hos Ankorna. Gubben med glasögonen vill inte betala, som vanligt. Gör listor åt dom och ge dig inte förrän nån betalar. Jag tar Djungel- och Sherwoodgänget sen, innan dom fyllnar till ordentligt. Den där Väs har hållit i sig 11 shots redan.

- Ok, är på väg. Bambi stolpar iväg på sina långa smäckra ben, med miniräknaren i högsta hugg. Borta i hörnet har Socker-Conny blivit förbannad på de andra för att han inte vann och drämmer järnröret i bordet. De andra skrattar nervöst.

Kvällen verkar arta sig som den brukar.

*

Taxin bromsar in utanför Dödskallegrottan. Fantomen krånglar sig ut efter att ha skrivit under färdtjänstkvittot. Bilen drar iväg i ett rökmoln och hon letar efter nycklarna. Vänster pistolhölster är tomt, likaså det högra.

- Förbannat också. Säg inte att jag har glömt nycklarna, nu när det är så sent. Nycklarna är och förblir borta, så hon får gå fram till porten och börja bulta.

- Si-Huatta, öppna! Hallå! Kom igen då! Si-Huatta har ett jävla humör och är inte lätt att tas med när man kommer hemrumlande efter tolv. Det blir några bultningar och rop till. Plötsligt tänds lyset uppe i höger "öga" på dödskallen och Si-Huatta tittar ut.

- Hej älskling. Det blev lite sent, jag vet. Jag har glömt nycklarna. Hon slår ut med händerna i en hjälplös gest.

- Dra åt helvete. Jag sover. Hon försvinner från öppningen en stund och hoppet tänds hos Fantomen, att hon är på väg ned till den stora breda "mundörren". Det hoppet grusas nästan omedelbart. Plötsligt kommer en kudde och ett täcke farande genom luften och tar mark med en duns.

- Jamen, det är ju mörkt. Släpp in mig. Snälla. Jag kommer att bli kall. Släpp in mig.

- Sov bäst fan du vill. Här kommer du inte in. Ta stallet hos hästjäveln! Si-Huatta avslutar konversationen genom att dra igen ögonlocket.

Fantomen inser att slaget är förlorat. Här ges ingen pardon i första taget. Hon släpar sig över gårdsplanen i riktning mot stallet med kudden i ena handen och täcket i den andra. Tycker synd om sig själv, svär en ramsa och muttrar halvhögt "det ska fan vara seriefigur. Skit att bli gammal. Jävla Skit-Huatta."

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten